

HEINRICH TIMMEREVERS
DRJEŽDŽANSKO-MIŠNJANSKI BISKOP

Pastyrске słowo k jutrownemu pokutnemu časej 2022

Wone ma so na wšěch njedźelnych Božich službach 1. póstnjeje njedzele (blokowana doba!) město přédowanja přednjesć.

Lube sotry a lubi bratřa,
před něšto lětami pobych z małej putniskej skupinu w Swjatym kraju na dnjowej turje po puscínje. Pod nawodom Beduina podachmy so hižo do switanja, kóždy na kamelu sedžo, na puć. Beduin džěše pěši a wodžeše ze swojej lěwicu kamela. W prawej ruce měješe wón – to mje zadžiwa – mobilny telefon. Krótko po tym widzachmy, do kotrehožkuli směra tež hladachmy, jeno hišće puscínowy pěsk a slónco. Čim hłubšo do pusciny běžiš, čím bóle zhubiš orientaciju. Počas móžachmy w dalinje někotre kerki spóznać, kotrež wopokazachu so jako oaza. Tam mějachmy přestawku. Něchtó woprašo so Beduina jeho telefona dla, hač maja da tule scyła mobilnoškričkowu syć. Na to wón wotmołwi: „*Ja tola njetelefonuju. To je kompas. Po nim so wobstajnje mam, zo njebych orientaciju zhubił.*“

1. Cyrkej w pustym času

Prěnju póstnu njedźelu slyšimy, kak bu Jězus do pusciny dowjedženy a kak běše tam spytowanjam wustajeny. Słucham na ewangelij lětsa hladajo na

našu cyrkej: Njejsmy tež my w pustym času, we wulkej, nas poražacej krizy? Njejsmy jako cyrkej na zamołwitych a wodźacych runinach spytowanjam podleželi?

Smy strukturelnje a jako jednotliwcy winu na so sčahnyli. Poražace powěsće k ličbam a wobstejnosćam kołowokoło skandala wo znjewužiwanju njepopušćeja. Potrjecheni seksualneje namocy žadaja sej sprawnosć a připóznawanje počerpjeneho horja. Queerni ludžo skedźbnjeja ze swojej akciju „#outinchurch“ na zranjenja a njesprawnosće, kotrež su w našej cyrkwi nazhonili. To su tři z mnohich hórkich, ale wujasnjowacych powěsćow.

Prašamy-li so – kaž na Synodalnym puću – za přičinami, jewja so jasnje wone spytowanja, kotrymž smy podleželi. Myslu na přikład na temy kaž su to wobchadženje z mocu, róla žony w cyrkwi abo předewšěm do wuskosće wjeduca seksualna moralka. Štož tuchwilu nazhonjamy, nas rozbudža a zmota – tež mje.

Wjele ludži wothłosuje z nohomaj a wopušća našu cyrkwinski zhromadnosć, bywajo husto hdy hłuboko přestapjeni a zranjeni. Druzy zaso móža jeno sćežka zrozumić, kotre kročele změnow na zakładže tychle nazhonjenjow na Synodalnym puću pytamy. Woni starosćeja so, zo so snadź wšitko přeradži, štož je jim swjate, a zo my swoju cyrkej duchej časa přiměrjejo přeradžimy. Tež woni su jara přestapjeni.

Mjez tutymi pyta wjele ludži za znamjenjemi nadźije, kotrež jich při wšěm zmuža, w tutej cyrkwi wostać, w kotrejž su tež wjele dobreho nazhonili. Woni zwaža sej lědma wuprajić, zo čuja so z njej zwjazani. Přihłosuju

změnam nadžijeja so woni, zo móhla cyrkej zaso bóle z městnom žiwjenja a wěry za ludži byc. Z nimi so tež ja toho nadžijam.

2. Spytowanjam so spřećiwjeć

Haj, smy jako cyrkej tuchwilu w pustym času. Tele nazhonjenje čini israelski lud, kotryž běše 40 lět w pusćinje po puću. Tež Jězusa wodži Duch 40 dnjow po pusćinje. Tam wón dožiwi, zo je jemu Boži Duch we wšěch spytowanjach poboku. Što móžemy wot njeho wuknyć?

Jězus spječuje so, swój „hlód“ z dźiwom přewinyć. Ze swojim „ně“ k spytowanju njeda so wón z tym, štož je nachwilne, spokojić. W krizy njemóže spěšny, syty, změrowany staw k rozrisanju wjesć. Žadosć za tym je zrozumliwa, ale jebaca. Dže wo to, napjatosće wutrac a přežiwić. Njeje žanych přechwatnych rozrisanjow a jednorych wotmołwow. Profesor Eberhardt Tiefensee formuluje to takle: „*Přećiwo woprawdźitosći njepomha, zo sej něšto jeničce přeješ.*“ Chceš-li wutrac, zo je w cyrkwi a na swěće tójšto wšelako abo zo so spřećiwja, maš so jara napinać a trjebaš dowěru do Boha.

Jězus wotpokazuje, wšu móc dóstać, by-li so jeno k djabołej modlił. Jězus njestaja žane wopačne ćežišća z bojosće, zo móhł něšto zhubić abo zo by móc, swójski wužitk abo nahladnosć zdobył. Tute spytowanje znajemy. Je lochko, swoje wosobinske předstawy z tym zaměnić, štož nam Swjaty Duch doporuča. Jězus pokazuje nam w pusćinje hinaši puć. Něšto nowe nastanje, hdyž so do dialoga z druhim mi napřećo stejacym čłowjekom podam a swoje předstawy jako absolutne njewobhladuju, ale přeswědčenje toho tamneho zrozumić a hódnoćić spytam. Samowólne postupowanje

njewjedže dale. W tym, zo jedyn na druheho słucha a zo zhromadnje na Boha słuchamy, pokazuje nam jeho Duch, kotre zmužite kročele měli činić. Wostańmy tuž w zwisku a w dialogu z Bohom a mjez sobu: w swójbje, w cyrkwi a w towaršnosći. Najžalostniše scěhi toho, hdyž ludžo rozmołwu nahle skónča a z namocu swoju móc přesadža, widźimy w tychle dnjach we wuchodnej Europje.

Jězus wotpokazuje, so z templa dele pušćić, dokelž bychu jeho tola Boži jandželjo škitali. Jězus wotpokazuje, gravitaciju zemje wusadzić, to rěka realitu wusadzić, a to z wopačnej nadźiju, zo wšak Bóh wšitko k dobremu powjedže. Nawopak: Jězus wotkrywa tole jako spytowanje, něšto wot Boha wočakować, štož so wočakować njehodži. To tola rěka: Woprawdźitosćam žiwjenja ma so přiħłosować, fakty maja so chutnje brać a na dźiwapołne přelutowanje so njenadźijeć. Dyrbimy realnemu žiwjenju do woči hladać. Jezuit Willi Lambert wupraji to takle: „*Bóh wobjima nas z woprawdźitosću.*“ Biblija a wěra nas wučitej: Puscina njeje bjezbóžne městno, ale městno zetkawanja z Bohom. Zwjazanosć z nim a realne žiwjenje słušatej hromadže.

3. Kompas

Lube sotry a lubi bratřa, za našu dnjowu turu po puscínje smy so derje přiħotowali, mějachmy dosć rezerwow wody, prowiant, škit pře slónco a Beduinowy kompas. Z tym měješe puć pod slóncom po puscínowym pěsku dobry wukónč. Mi je so při tym wuswětliło: Pusty čas, w kotrymž so něčeho wzdaš abo strachi přetraješ, njedyrbi čas bjez nadźije być.

Z Lista Romjanam smy džensa słyšeli: „Jeli wuznawaš ze swojim ertom, zo je Jězus Knjez, a jeli wěriš w swojej wutrobje, zo je jeho Bóh z mortwych zbudził, budžeš žiwy“ (Rom 10,9). To je žro našeje wěry, kotrež w kóždej liturgiji swjećimy. Tele słowo steji za cyłe Jězusowe žiwjenje. Wón je swoje žiwjenje za nas dał, wot sčłowječenja hač na křižu. K Jězusowemu žiwjenju słuša jeho smilnosćiwe a wobchadženje z chudymi, słabymi a wustorčenymi; jeho sobučuće a hojenje w chorosći a ćerpjenju; jeho zasadženje za měrliwosć, pokoj a wujednanje. Jězus wozjewja ewangelij ze swojimi słowami a ze swojimi skutkami – to je naš kompas, po nim so wusměrjamy. Roger Schutz, załožer Taizéskeje ekumeniskeje zhromadnosće, wuwědomja nam to takle: „*Budź po tym žiwy, štož sy z ewangelija zrozumił, a byrnjež to jeno mało było, ale budź po tym žiwy!*“ To so lóšo praji, hač čini. Jutrowny pokutny čas přeprašuje k tomu, so wot kompasu ewangelija wjesć dać. Potom njebudže mi hladajo na naš puć po pusćinje zadržach.

K tomu njech požohnuje Was miłosćiwy Bóh, + Wótc a Syn a Duch Swjaty.

+

+ Heinrich Timmerevers

Drježdžansko-Mišnjanski biskop